

Zakon o ratifikaciji Konvencije o priznanju i izvršenju inostranih arbitražnih odluka

Sl.list SFRJ – Međunarodni ugovori br. 11/81

ČLAN 1

Ratifikuje se Konvencija o priznanju i izvršenju inostranih arbitražnih odluka, usvojena 10. juna 1958. godine u Njujorku na konferenciji Ujedinjenih nacija, u originalu na engleskom, španskom, ruskom, kineskom i francuskom jeziku, uz sledeće rezerve:

1. Konvencija se primenjuje u odnosu na Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju samo na one arbitražne odluke koje su donete posle stupanja na snagu Konvencije.
2. Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija će primenjivati Konvenciju na bazi reciprociteta, samo u odnosu na one arbitražne odluke koje su donete na teritoriji druge članice Konvencije.
3. Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija će primenjivati Konvenciju samo na sporove koji potiču iz pravnih odnosa, ugovornih ili neugovornih, koji se prema njenom nacionalnom zakonodavstvu smatraju privrednim.

ČLAN 2

Tekst Konvencije u originalu na engleskom i u prevodu na srpskohrvatskom jeziku glasi:

KONVENCIJA O PRIZNANJU I IZVRŠENJU INOSTRANIH ARBITRAŽNIH ODLUKA

Član I

1. Ova konvencija se primenjuje na priznanje i izvršenje arbitražnih odluka u sporovima između fizičkih ili pravnih lica donetih na teritoriji neke druge države, a ne one u kojoj se traži priznanje i izvršenje odluka. Ona se isto tako primenjuje na arbitražne odluke koje se ne smatraju kao domaće odluke u državi u kojoj se traži njihovo priznanje ili izvršenje.

2. Pod „arbitražnim odlukama“ podrazumevaju se ne samo odluke koje donesu arbitri naimenovani za određene slučajeve nego i one koje donesu stalni arbitražni organi kojima su se stranke podvrgle.

3. U trenutku potpisivanja ili ratifikovanja ove konvencije, pristupanja ili notifikovanja o njenom proširenju predviđenom u članu X, svaka država će moći, na bazi reciprociteta, izjaviti da će Konvenciju primenjivati na priznanje i izvršenje jedino onih odluka koje su donete na teritoriji neke druge države ugovornice. Isto tako, moći će da izjavi da će Konvenciju primenjivati samo na sporove koji potiču iz pravnih odnosa, ugovornih ili neugovornih, koji se prema njenom nacionalnom zakonu smatraju trgovinskim.

Član II

1. Svaka država ugovornica priznaje pismeni ugovor kojim se stranke obavezuju da stave u nadležnost arbitraži sve sporove ili neke od sporova koji nastanu ili bi mogli nastati između njih po određenom pravnom odnosu, ugovornom ili neugovornom, koji se odnosi na pitanje koje je podobno za rešavanje arbitražnim putem.

2. Pod pismenim sporazumom podrazumevaju se arbitražna klauzula uneta u ugovor, ili kompromis, potpisani od stranaka ili sadržani u razmenjenim pismima ili telegramima

1. Svaka država ugovornica priznaće pismeni ugovor kojim se stranke obavezuju da stave u nadležnost arbitraži sve sporove ili neke od sporova koji nastanu ili bi mogli nastati između njih po određenom pravnom odnosu, ugovornom ili neugovornom, koji se odnosi na pitanje koje je podobno za rešavanje arbitražnim putem.

2. Pod pismenim sporazumom podrazumevaju se arbitražna klauzula uneta u ugovor, ili kompromis, potpisani od stranaka ili sadržani u razmenjenim pismima ili telegramima.

3. Sud države ugovornice kome je podnet na rešavanje spor po nekom pitanju o kome su stranke zaključile ugovor u smislu ovog člana, uputiće stranke na arbitražu, na zahtev jedne od njih, osim ako ustanovi da je taj ugovor presto da bude valjan, da je bez dejstva ili nepodoban za primenu.

Član III

Svaka strana ugovornica priznaće važnost arbitražne odluke i odobriće izvršenje te odluke shodno pravilima postupka koji važe na teritoriji na kojoj se poziva na odluku, pod uslovima utvrđenim u sledećim članovima. Za priznanje i izvršenje arbitražnih odluka na koje se primenjuje ova konvencija ne mogu se nametnuti osetno stroži uslovi niti znatno veći sudski troškovi od onih koji se zahtevaju za priznanje ili izvršenje domaćih arbitražnih odluka.

Član IV

1. Za priznanje i izvršenje iz prethodnog člana, stranka koja traži priznanje i izvršenje treba uz zahtev da podnese:

(a) propisno overen original odluke ili prepis tog originala koji ispunjava sve uslove potrebne za njegovu autentičnost;

(b) original ugovora označenog u članu II ili prepis koji ispunjava sve potrebne uslove za njegovu autentičnost.

2. Ako rečena odluka ili pomenut ugovor nisu sastavljeni na službenom jeziku zemlje u kojoj se poziva na odluku, stranka koja traži priznanje i izvršenje odluke biće dužna da podnese prevod tih dokumenata na tom jeziku. Prevod treba da overi službeni prevodilac ili zakleti prevodilac ili neki diplomatski ili konzularni agent.

Član V

1. Priznanje i izvršenje odluka biće odbijeni, na zahtev stranke protiv koje se odluka ističe, jedino ako ta stranka podnese dokaz nadležnoj vlasti zemlje u kojoj su traženi priznanje i izvršenje:

(a) da su stranke iz ugovora o kome je reč u članu II, na osnovu zakona koji se na njih primenjuje, nesposobne, ili da pomenuti ugovor nije valjan po zakonu kome su ga stranke podvrgle ili, ako nema naznačenja u tom pogledu, na osnovu zakona zemlje u kojoj je doneta odluka; ili

(b) da stranka protiv koje se ističe odluka nije bila uredno obaveštena o određivanju arbitra ili o arbitražnom postupku, ili da joj je iz nekog drugog razloga bilo nemoguće da upotrebi svoja sredstva; ili

(c) da se odluka odnosi na spor koji nije predviđen u kompromisu ili nije obuhvaćen arbitražnom klauzulom, ili da sadrži odredbe koje prelaze granice kompromisa ili arbitražne klauzule; ipak, ako odredbe odluke koje se odnose na pitanja podvrgnuta arbitraži mogu biti razdvojene od odredaba koje se odnose na pitanja koja nisu podvrgnuta arbitraži, prve će moći da budu priznate i izvršene; ili

(d) da obrazovanje arbitražnog suda ili arbitražni postupak nije bio u skladu sa ugovorom stranaka ili, ako ne postoji ugovor, da nije bio saglasan zakonu zemlje u kojoj je obavljena arbitraža; ili

(e) da odluka još nije postala obavezna za stranke ili da ju je poništila ili obustavila nadležna vlast u zemlji u kojoj, ili na osnovu čijeg je zakona doneta odluka.

2. Priznanje i izvršenje arbitražne odluke mogu takođe biti odbijeni ako nadležna vlast zemlje u kojoj je traženo priznanje i izvršenje odluke ustanovi:

(a) da, prema zakonu te zemlje, predmet spora nije podoban za regulisanje arbitražnim putem; ili

(b) da bi priznanje ili izvršenje odluke bilo protivno javnom poretku te zemlje.

Član VI

Ako se od nadležne vlasti označene u članu V stavu 1 pod (e) zahteva poništenje ili obustava odluke, vlast pred kojom se poziva na odluku može, ako to smatra

2. Priznanje i izvršenje arbitražne odluke mogu takođe biti odbijeni ako nadležna vlast zemlje u kojoj je traženo priznanje i izvršenje odluke ustanovi:

(a) da, prema zakonu te zemlje, predmet spora nije podoban za regulisanje arbitražnim putem; ili

(b) da bi priznanje ili izvršenje odluke bilo protivno javnom poretku te zemlje.

Član VI

Ako se od nadležne vlasti označene u članu V stavu 1 pod (e) zahteva poništenje ili obustava odluke, vlast pred kojom se poziva na odluku može, ako to smatra umesnim, odložiti rešavanje o izvršenju odluke. Ona može, isto tako, na zahtev stranke koja traži izvršenje odluke, da naredi drugoj strani da podnese odgovarajuće obezbeđenje.

Član VII

1. Odredbe ove konvencije ne diraju u važnost multilateralnih ili bilateralnih sporazuma koje su zaključile države ugovornice u pogledu priznanja i izvršenja arbitražnih odluka i ne lišavaju ni jednu zainteresovanu stranku prava koje bi mogla imati da se koristi nekom arbitražnom odlukom na način i u meri koji su dopušteni zakonodavstvom ili ugovorima zemlje u kojoj se poziva na odluku.

2. Ženevski protokol od 1923. godine koji se odnosi na arbitražne klauzule i Ženevska konvencija od 1927. godine o izvršenju stranih arbitražnih odluka pretaće da proizvode dejstvo između država ugovornica od dana kada i u onoj meri u kojoj one postanu obavezne po ovoj konvenciji.

Član VIII

1. Ova konvencija je otvorena do 31. decembra 1958. godine za potpisivanje svake države članice Ujedinjenih nacija, kao i svake druge države koja je, ili će naknadno postati, članica jedne ili više specijalizovanih ustanova Ujedinjenih nacija ili članica Statuta Međunarodnog suda pravde, ili koju bude pozvala Generalna skupština Ujedinjenih nacija.

2. Ova konvencija treba da bude ratifikovana i ratifikacioni instrumenti deponovani kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član IX

1. Sve države označene u članu VIII mogu pristupiti ovoj konvenciji.

2. Pristupanje će se izvršiti deponovanjem instrumenta o pristupanju kod generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

Član X

1. Svaka država će moći, u trenutku potpisivanja, ratifikacije ili pristupanja, da izjavi da će se ova konvencija proširiti na sve teritorije koje ona predstavlja na međunarodnom planu, ili na jednoj ili više njih. Ova izjava će početi da proizvodi dejstvo u trenutku stupanja na snagu Konvencije za odnosnu državu.

2. Svako proširivanje ove vrste docnije će se vršiti notifikacijom upućenom generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija i proizvođiće dejstvo počev od devedesetog dana od datuma kada generalni sekretar Ujedinjenih nacija primi notifikaciju, ili na dan stupanja na snagu Konvencije za odnosnu državu, ako je ovaj datum docniji.

3. Što se tiče teritorija na koje se ova konvencija ne primenjuje na dan potpisivanja, ratifikacije ili pristupanja, svaka zainteresovana država će ispitati mogućnost za preduzimanje potrebnih mera radi proširenja primene konvencije na te teritorije, pod rezervom, saglasnosti vlada tih teritorija, gde zahtevaju ustavni propisi.

Član XI

Niže navedene odredbe će se primenjivati na federativne ili nejedinstvene države:

(a) u pogledu članova ove konvencije koji spadaju u zakonodavnu nadležnost savezne vlasti, obaveze savezne vlade biće iste kao i obaveze država ugovornica koje nisu federativne države;

(b) u pogledu članova ove konvencije koji potpadaju pod zakonodavnom nadležnost svake države ili provincije koje su u njenom sastavu a koje nisu obavezne, na osnovu ustavnog sistema federacije, da preduzimaju zakonodavne mere, savezna vlada će, što je moguće pre, i uz povoljno mišljenje, pomenute članove staviti na znanje nadležnim vlastima države ili provincija koje su u njenom sastavu;

ugovornica koje nisu federativne države;

(b) u pogledu članova ove konvencije koji potpadaju pod zakonodavnom nadležnost svake države ili provincije koje su u njenom sastavu a koje nisu obavezne, na osnovu ustavnog sistema federacije, da preduzimaju zakonodavne mere, savezna vlada će, što je moguće pre, i uz povoljno mišljenje, pomenute članove staviti na znanje nadležnim vlastima države ili provincija koje su u njenom sastavu;

(c) federativna država članica ove konvencije dostaviće, na zahtev bilo koje druge države ugovornice koji će joj uputiti preko generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, pregled zakonodavstva i prakse koji su na snazi u federaciji i njenim sastavnim jedinicama, u pogledu pojedinih odredaba Konvencije, navodeći u kojoj je meri zakonodavnim ili drugim putem dato dejstvo odnosnoj odredbi.

Član XII

1. Ova konvencija će stupiti na snagu devedesetog dana od datuma deponovanja trećeg instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju.

2. Za svaku državu koja ratifikuje Konvenciju ili joj pristupi posle deponovanja trećeg instrumenta o ratifikaciji ili pristupanju, Konvencija će stupiti na snagu devedesetog dana od datuma kada ta država deponuje svoj instrument o ratifikaciji ili pristupanju.

Član XIII

1. Svaka država će moći da otkáže ovu konvenciju pismenom notifikacijom upućenom generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija. Otkazivanje će početi da proizvodi dejstvo godinu dana od datuma kada generalni sekretar Ujedinjenih nacija primi notifikaciju.

2. Svaka država koja bude dala izjavu ili notifikaciju u skladu s članom X moći će naknadno da notifikuje generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija da će Konvencija prestati da se primenjuje na teritoriji u pitanju godinu dana posle datuma kada generalni sekretar bude primio tu notifikaciju.

3. Ova konvencija primenjivaće se na arbitražne odluke po kojima je započet postupak za priznanje ili izvršenje pre stupanja na snagu otkazivanja.

Član XIV

Država ugovornica moći će da se poziva na odredbe ove konvencije protiv drugih država ugovornica samo u onoj meri u kojoj je i sama obavezna da primenjuje ovu konvenciju.

Član XV

Generalni sekretar Ujedinjenih nacija notifikovaće svim državama označenim u članu VIII:

(a) potpise i ratifikacije označene u članu VIII;

(b) pristupanja označena u članu IX;

(c) izjave i notifikacije označene u članovima I, X i XI;

(d) datum kad ova konvencija stupa na snagu primenom člana XII;

(e) otkazivanja i notifikacije označena u članu XIII.

Član XVI

1. Ova konvencija, čiji su engleski, kineski, španski, francuski i ruski tekstovi jednako verodostojni, biće deponovana u arhivi Ujedinjenih nacija.

2. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će dostaviti po jedan overen prepis ove konvencije državama označenim u članu VIII.

ČLAN 3

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom listu SFRJ“.